

ARANYOSVIDÉK.

Torda-Aranyosmegye közigazgatási, közmívelődési, társadalmi heti lapja és a Torda-aranyosmegyei gazdasági egyesület hivatalos közlönye

ELŐFIZETÉSI DIJ:

Egész évre 6 frt.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyed évre 1 frt 50 kr
Megjelenik minden vasárnap.

FELELŐS SZERKESZTŐ ES LAP ULAJDONOS:

K. WERESS SÁNDOR.

Szerkesztői szállás és kiadóhivatal, Hidutca 32.

H I R D E T É S I D I J.

Araszabály szerint.

Kéziratok nem adatnak vissza.

Husvét ünnepén.

Ünnepe, öröme van ma a földnek. Husvétkor a feltámadás ünnepét ulti országSZerte az emberi szív. Mintha csak tudná, az emberi szervezet eme csodás alkatrésze, a szív, hogy husvét napja, az igazság napja: hogy a feltámadás ünnepe, a szeretet ünnepe: — ünnepe. Hogy is ne tudná az emberi szív ezt az ünnepet, melyen a templomok csarnokai százankint, ezrenkint fogadják maguk közé a hívők seregét; kik valamennyien egy szívvel, egy lélekkel örvendeznek a feltámadás felett.

A kereszténység ezen feltámadási ünnepe megünnepli a természet is saját feltámadásával. A természetnek is feltámadása van husvétkor. A bus-komortéli napok után tavaszi aranyos napsugár süt le a földre; a rét nem pusztá többé, fü zölddel rajta; a mező nem néma többé: munkások zaja, lármája hallatszik ott. Az erdők nem árvák többé: a madársereg bájos éneke teszi azt édessé, kellemessé, mely egyesülve a

számtalan virág illatával, illatos áldozatfüst gyanánt hat fel az égbe, s járja át az egész levegőt.

Megható jelenet a feltámadás bármilyen téren látni azt, hogy a ki elvesztett, megtaláltatik; a ki meghalt ismét életre ébred, Krisztus meghalt és feltámadott . . . Nem méltó-e tehát a kereszténység öröme husvét ünnepe felett? A természet ősszel kihalt s most — tavasszal — ime újra feltámadt; nem méltó-e tehát az ember, s a világ összes idényeinek öröme a természet feltámadása felett?

Szép, megható, de páratlan is — a maga nemében Krisztus feltámadása, mert ő meghalt, hogy az emberiség iránti szeretetét megmutassa és föltámadott, hogy a saját maga felől hirdett igazságot diadalra juttassa. Mondhatjuk: szép a természet feltámadása is, habár ez csak utánzatképi hasonlata az előbbinek.

S mivel a husvét ünnepén a feltámadás magas eszméi vonulnak el szemünk előtt, s ezek foglalkoztatnak min-

ket, nézzük: hol látunk még feltámadást? Mindjárt első sorban hazánk virágzásában, nemzetünk életében. Mert a hol annyira műveltetnek a tudományok oly erővel haladnak a fejlődés útján a művészetek, évről-évre szaporodnak az iskolák — a műveltség terjedésének eszközei — mint hazánkban: ott feltámadás van és újjászületés! Midőn a külföldiek már nemcsak arról ismerik a magyart, hogy földjén cigányok laknak, s náluk terem a paprika, hanem arról is, hogy e nemzet erőben ma is oly ifju, munkában ma is oly pezsgő életkedvű és hazafias, aunyi gyász és vész után: ott feltámadás van. Az a nemzet, mely akkor akarja a milleniumot megünnepegni, midőn a civilizált világ más népei már elérték tetőpontjukat, s már-már vénülni készülnek: az a nemzet feltámadásáról, ezutáni életéről tesz bizonyosságot. Hazánk még csak most közeledik a fénykorszakhoz, most kezdi elérni férfi korát ifju évei után. S a ki a Duna által kettészelt Budapestet, Magyarország fővárosát meg-

AZ „ARANYOSVIDÉK“ TÁARCZJA.

Husvétkor.

Megnyilt a sir . . . Feltámadott,
Kit megfeszített a világ,
Hogy elnémitsa benne az
Igazság tiszta szózatát.
A szent, örömhír szárnyra kel,
Átszáll hegyen és völgyeken:
Feltámadott a Messiás,
Üresen áll a sirverem.

A jó hívő magába száll,
S bámulva hallja a csodát,
Kinos levertség fogja el
A főpapoknak táborát;
Ők is tudják, hogy végbe ment
A megváltásnak nagy mive,
De hogyha ezt bevallanák,
Maguknak veszni kellene.

Tele torokkal hirdetik,
Hogy Krisztus fel nem támadott,
(Ki látta, hogy már visszajött
A sirból egy, vagy más halott?)
Hogy míg az órség tagjait
Egy csendes álom elnyomá,
Vitték el orvul, titkosan
Testét a sirból máshová.

De hasztalan . . . Hiába küzd
A rut hazugság . . . Megjelen, —
Feltámadott a Messiás,
Hangzik hegyen és bérceken;
Hiába tettek rá követ,
Hiába mellé öröket,
A mint előre írva állt:
Dicsőn legyőzte a halált.

Glória hangja
Hallszik az égben,
Szent az Uristen,
Hangozik itt lenn,

Hó ima száll el
A hivek ajkán,
Törve a gázság,
Nyomva az ármány.

Hasztalanul lett
Sirba temetve,
Dárda hegyével
Teste sebezve,
Hasztalanul jött
Sirja fölé kő:
Él az egeknek
Szent Fia, él Ő.

Tisztul a légkör,
Ifjul az ősz föld,
Még a vidék is
Ünnepi fényt ölt.
Tenger, öböl, sík
És hegyek orma
Mind egyaránt mond
Álleluját ma.

Gyuljon öröme
Bus szivetek hát,
Meg van örökre
Törve a rabság,
S a Fa ma fénye
Égi hitünknek,
Melyet a Bárány
Vállai vittek.

Ember, ember, érted lett Ő
Csak te érted áldozat,
Érted függött a keresztén,
Hogy ne érjen kárhozat;
Érted szállt a sirba, érted
Támadott fel Istened,
Hogy megmentse a haláltól
Mindörökre lelkedet.

És te mégis, mintha játék
Volna Istened neve,
Vak dühödben, durva ajkkal
Hányszor kelsz ki ellene?

Hányszor léped át parancsát?
S az igazság mérlegét
Sáros lábbal földre tiprod,
A helyett, hogy védenéd.

A gonoszság s bün felett — mondd,
Mondd csak — hányszor hunysz szemet?
S emertársad kis hibáért
Oh de hányszor megveted;
Bün előttd a szegénység,
Fő erény a kincs, vagyon,
S megvetőleg nézed azt le,
Kit a szükség terhe nyom.

Azt hiszed, hogy a siron tul
Már többé föl nem derül,
S a mit itten elkövettél
Számadásra nem kerül?
Azt, hogy itt van a pokol s menny?
— Ez jó lét, amaz nyomor —
Végórásban, jól vigyázd meg,
Másképen gondolkodol.

Vesd le hát ma tenmagadról
A bünöknek köntösét,
S öltsd magadra a szeretet
És igazság öltönyét;
Mert ha a bün tágas útján
Még tovább is jársz vakon,
Meváltód vet kárhozatra
Az utolsó nagy napon.

Orel Géza.

A két árva.

Március végén volt. Olyan télből tavaszba hajló nap, midőn a hó már elment, de még nem vett erőt a téli fagyos időjárás a fiatal tavasz, mikor a déli oldalokon már érezhető a napsugár melege, míg az árnyékos részeken még fagyos a göröngy.

Uj-Torda egyik kis deszkás fedelű házacs-kája udvarán két kis fiu üldögélt a kerítés tövében s nézegették a korhadó kert támaszon hosszú sorban fel, s alá mászkáló piros

nézi; az csodálkozással látja teljesülni, a mit a legnagyobb magyar; Széchenyi István előre megjósolt e nemzetről: „A magyar népnek oly nyara, oly fénye fog bekövetkezni, melyet a rozsdáiban elsüllyedt magyar nem is képzelhet.“ És az a sugár, mely a fővárosból kihát, fényt lövel — úgy látszik — kisebb városainkra, sőt községeinkre is kissebb-nagyobb mértékben. Nem hiába, hogy korunkban „haladás“ a jelszó, mert örömmel tapasztalhatjuk e haladást a művészet, tudomány és ipar terén egyaránt, de meg van a haladás abban is, hogy évről-évre nőnek, gyarapodnak a szép iránti érzéseink is. Haladás kell nekünk, a mint ezt századunk is megkívánja, s éppen azért ujtás, elestünkől feltámadás.

De egy nemzet feltámadásáról csak akkor lehet szó, ha az ez iránt való lelkesedés dobogtatja minden valódi hazafi szívét; ha bárki is becsüli az egyéni törekvést, elismeréssel és szeretettel jutalmazza a kivívott érdemet, az elért sikert. Tisztelettel hajlunk meg azért a jelen társadalom minden tehetséges egyéne előtt, ki felfogva haladásra intő korunk szavát: tesz, hat és alkot. Kinek vezérelve az, hogy valamint a feltámadás a szeretet által diadalmaskodik a gyűlölet, igazságtalanság felett: ép úgy diadalmaskodjék társadalmi életünkben is a haladás, a pusztulás és aluszékonyság felett.

Adjon is Isten sok inséggel küzdő nemzetünknek és szegény népünknek egyszer már feltámadást, hogy mindenki hátran énekelhesse a természet hatalmas templomában a nemzeti feltámadás után is az örvendetes alleluját, hogy

bogárkakat, miket „Isten tehene“ név alatt ismer a nép.

Koczos szöszke hajuk a szemükbe csüngött, apró meztelen lábaiknak jól esett a nap melege. Senki sem érkezett feléjük nézni, mert bent a házban sokkal fontosabb dologgal foglalkozott az a három szomszédasszony: a kicsinyek édesanyját épp akkor helyezték a terítőre. . . .

Apjok, — vagyis jobban mondva az a korhely kalapos-segéd, kit édesapjoknak hívtak, s kitől mióta csak emlékeztek, sokkal több ütest mint édesgető szót nyertek, s a ki felől azt tapasztalták, hogy midőn hangosan kiabáltak nekik nagyon is tanácsos a kemencze mögé elvonulni, — ott ivott a sarki kocsmában, s a bicsaknyító savanyu bor mellett mód felett el volt keseredve.

Pengető Márton, egy feleségétől elvált iparos évekig élt vadházasságban Kiss Annával és a sok vesződés között eltöltött öt esztendőnek nem volt egyéb látható eredménye mint az a két sáppadt fucska, kik ott kuporogtak a deszkakerítés mellett.

Anyjuk mosott, napszámra járt, élt ahogy lehetett. Özvegységre jutva, sorsa összehozta a különben kitünő munkás de rendetlen életmódot folytató kalapos-segédde, Pengető Mártonnal, ki éppen oly jól értette elverni, mint megkeresni mindennapi keresményét, s kiből igen tisztességes ember vált volna, ha a teremtés alkalmával a számításból ki lett volna feledve a fogadó, meg a muzsikusz cigány.

Némely ember úgy fogja fel az életet, hogy ha buja, baja van, hát iszik és Márton ily gondolkozással lévén megverve, ivott s mivel úgy képzelte, hogy ha sok baja van, hát sokat ivott.

Erre pedig pénz kellett.

valamint Krisztus feltámadt s erre az ének azt mondja: hála legyen Istennek! Épp úgy legyen feltámadási ünnepe a magyar nemzetnek is az ország minden részében, s hogy erre is minden magyar elmondhassa: feltámadásunk van; hála legyen az Istennek!

Bartha Albert.

Tűzoltók parancsnoksági gyűlése.

Tartatott f. hó 12-én Dulló János főparancsnok elnökségével a tisztviselők teljes számu jelenlétében. Mindenekelőtt a Medgyesi Lajos urtól kitünően vezetett pénztár állását tekintette meg a gyűlés, mely szerint 222 frt tiszta pénz vagyona van az egyletnek.

Intézkedett a gyűlés továbbá, hogy a bekövetkező tűzveszélyeknél főleg a komplikált szivattyu kezelésére teljesen kiképzett tűzoltók álljanak rendelkezésre. E végre megelőzőleg a tisztviselők is összegyűlnek a szivattyuk bővebb tanulmányozására, vasárnaponként pedig a többi tűzoltók kiképzése van előirányozva, mindkét alkalomra Kazatsai Antal, Medgyesi Lajos és Szentpéteri Antal szakértők kérték fel a szivattyukezelés magyarázására. Az egyletbe saját kérelmére felvette a gyűlés Lelkes Jánost, ki a budapesti tűzoltó-testületnek is volt tagja s képzettségével és buzgóságával javára válhat a mi testületünknek. A gyűlés továbbá szigorubb megtartását kívánja annak a szabálynak, mely elrendeli, hogy tűzesetnél, ennek végével a jelenlevők számba veendő, s csak a főparancsnok vagy ennek helyettesei tudtával távozhatnak el a hely színéről, lehetőleg együttesen. Végre kimondta a gyűlés, hogy a rendes szokás szerint egy ünnepélyes májusi kivonulást rendez a jövő alkalommal; a májálit pedig pünköst másodnapjára tervezte.

Tűzvész.

Folyó hó 11-én éji fél 2 órakor tűzvész riasztotta fel a város lakosságát. A festő utcá-

Mikor a bolondja rájött, költött és mert heti keresete rendszeren soványul ütött ki, hittele, embersége nem igen volt, elitta nem csak a maga heti keresményét, hanem az Annáét is, ugy annyira, hogy az Isten imáadására rendeltetett vasárnap nem volt egyéb a szegény asszonyra és gyermekeire nézve, mint egy hetednapos hidegletés, megtoldva a „varga vasárnap“ a hétfővel. Mikor aztán kedden reggelre Márton a kocsmából kidobtatva haza vetődött, első dolga volt, hogy végig verte az asszonyt meg a gyerekeket, aztán aludt, káromkodott szerdán reggelig, akkor zékányos gyomorral nagy immel-ámmal munkába állt, hogy a szerda, csütörtök, péntek és szombatnapi keresmény új alap legyen a korhelyiségre.

Ez aztán így folyt éveken át.

Egy hétfőn éjjel midőn haza botorkált, Annát ágyában halva találta, míg a kis fiuk egy lánán, hol rendszeren aludni szoktak, összeölkezve csendesen aludtak.

Ő aztán mérgelesen vissza tért a kocsmába.

A fucskák játéka meg lett zavarva, mert mind több-több szomszéd gyűlt az udvarra; eljött a pap bácsi, kinek mint rendszeren szokták, ez alkalommal is el nem mulasztották kezét csókolni. A pap bácsi aztán az udvar közepére helyezett, fekete keszkenővel beterített asztal előtt meg állott, le vette kalapját, a többiek is ugyanazt tették, és beszélt sokáig, aztán hat szomszéd egy feketére festett hosszú lánát rudakra tett, s nagy éneklés közt ki emelték az udvarból.

A kicsik a báméskodásban kifáradva, miután magukra maradtak, be mentek a szobába de hiába kiáltották anyjukat: „édes anyám, édes anyám!“ Nem felelt nekik senki. Aztán az asztalfiában rátaláltak egy darabocska

ban Kleinhempel zsemles udvarán, hol izraelita bérlők laknak, a pajta gyult ki, a mint mondják, cseledek gondatlansága miatt, innen átszappott a Szász Domokos püspök telkére, hol az egymásba épített épületsor végig égett rövid 3/4 óra alatt. Jelen volt az esetben a püspöknek is, ki esetleg éppen ekkor érkezett Tordára. A tűzoltók gyorsan megjelent nem nagy száma nagy odaadással dolgozott, de már az épületet ketté nem szakaszthatta, hogy megmentse. Nagy érdem a működőknek, hogy a szomszéd Fodor Mózes épületsora megmaradt, mely már több helyen lángot fogott a nagy hőség miatt is Fodor azért meg is vendégelte az oltókat. Egyaránt buzgón dolgozott ott köztűzoltó és tiszt valamennyi. Különösen tisztelettel kell megemlíteni Csipkés Ödön oszt. parancsnokot a szivattyu működésénél, Hornyák és Lelkes János tagokat, s keveset a közönségből, kik önfeláldozóan rohantak a veszedelemben mások javai megmentéséért. Megróvandók oly tűzoltók, kik csupa indentiaiból meg sem jelennek, még inkább a nagy közönségnek az a része, mely megjelenik, s ott tétlenül lábatlankodik és leginkább az az intézkedés, vagyis az a nem intézkedés, hogy vízhiány miatt kénytelenek még a szivattyuk is tétlenül vesztegelni, melyen lehetne segíteni avval a szigou rendelettel, hogy legalább abban az utcában, hol a tűz van, minden szekér-lóval, ökörrel, bivallal, vagy számmal hadilábon álljon. Így távolról is lehet vizet teremteni, melyre a közeli kúta nem elégségesek. Nem árt ezen kívül figyelmeztetni a lakosságot arra is, hogy minden udvaron legalább egy nagy cseber mindig készen legyen, mert jönnek a meleg nyári száraz napok. Jelen esetben nagy vízhiány volt. A Szász Domokos püspök épületei biztosítva voltak. De nem volt biztosítva a bérben lakó Kaba László butora, melyben sok kár esett. —y.

H I R E K.

Április 1-jével kezdődő új évnegyed alkalmából felhívjuk előfizetőinket előfizetéseik mequjtására. Azokat

fekete kenyérre, azt testvériesen két felé osztották, s a lánára szorosán egymásmellé ülve, majszolgatni kezdték.

A szoba levegője mostohán hideg volt. Tűzről persze napok óta szó sem volt, de úgy látszik a fiuk meg voltak szokva az ilyen állapottal, mert felkúporodtak az ágyba, magukra vették az ágyterítőül szolgáló pokróczot, s egyre biztatták egymást, hogy anyjuk mindjárt megérkezik, csak várják csendesen.

De nagy meglepetésükre anyjuk helyett a szomszédasszony, az öreg Sári néni jött hozzájuk, ki arról volt nevezetes előtük, hogy nagyon hirtelen kezű volt, s a mint félre léptek az illedelmes magaviselet utjáról, azonnal haza kergette őket, most pedig nagy csodálkozásukra karjai közzé ölelte, összecsókolta őket, s előkeresve meleg ruháikat szivélyes szavakkal hívta őket magához.

— Hát édet anánk nem dü hada? kérdezte a kissebbik.

— Ó ott van nállam, csak jertek, mondá Sári néni sirásba csukló hangon.

Aztán házához érve az öreg asszony az árvák elé a tűzhelyen álló cserép fazékból egy belül mázos tányérba szemes paszulyt tett, mindenik fiu kezébe egy pléh kalánt adott és azok elfeledve édesanyjukat, el mindent, a mi van ezen a gazdag gyönyörteli világban, neki fogtak, s jóízűen eddegelték a szemes fuszujkát. . . .

Ugy látszik, hogy a fucskákra ezen nap emlékezetes nappá válni készült, mert alig kalányozták fényesre a tányér fenekét, egy kopasz homloku, terjedelmes testalkatu uri ember lépett bé, s megigazitván orrán szemüvegét, szoba állott az ötet igen-igen megbámuló fucskákkkal.

— Hát téged hogy hívnak, szóllott a nagyobbikhoz.

pedig, kik hátralékban vannak kérjük, hogy hátralékos díjaikat beküldeni sziveskedjenek, mert lapunknak is kötelességei vannak.

Tisztelettel
AZ „ARANYOSVIDÉK”
kiadóhivatala.

— **Megyénk** rendkívüli közgyűlése f. hó 14-én megtartott. Egyhangulag keresztül ment a sóbányai és sóaknai fürdőhelyiségeknél czélba vett építkezések és berendezési költségek fedezésére szükséges 27 000 forint városi kölcsön jóváhagyása, valamint a kir. kincstári kurialis telek és „Vasut-hoz” czimzett vendéglőnek a város által leendő megvásárlása.

— **Levélgyűjtő-szekrények** felállításában fáradozik a helybeli postahivatal tevékeny főnöke. — Egyet-egyét jó volna a Vajna Ödön és Fodor Domokos kereskedéséhez is odahelyezni, mert bajos dolog, hogy minden egyes levéllel piacra sétálgasson az ember. Aztán kényelmesebb magára a postahivatalra is, ha az a néhány száz levélbélyegvásárló közönség megszokik.

— **Befásítási munkát** kezdődött meg a bánya „Sós” szőlőhegy felőli részén. Diófákat ültet a város. Megérkeztek a szelid gesztenye csemeték is, melyek a labirintus tetején fognak erdő képezni.

— **Felhívás.** Alólírottak tisztelettel felhívjuk a tordai t. méhészek urakat és a méhészet iránt érdeklődő n. é. közönséget, hogy folyó hó 18-án azaz husvét másodnapján d. u. 4 órákor tartandó méhészek értekezletre a megyeház kistermében minél tömegesebben megjelenni sziveskedjenek. Az értekezletnek czélja, hogy Torda városában egy méhészek egyesület alakítsák és rendre a Torda-Aranyosvármegye területén levő köröket, Torda központtal egyesítse; a működését te- jessze, az egyleti tagok érdekeit elősegítse, terményeit, (méz, viasz) a lehető legjobb árban értékesítse, s úgy az egyesület, valamint az egyesek érdekeit minden irányban előmozdítsa. Ideje, hogy Torda ebben az irányban is lépést tartson a többi m. székvárossal. Itt csak tevékenység kívánatik a saját érdekekben, a tagoktól. Torda, 1892. ápril 14. Tisztelettel dr. Szentpéteri Lajos, Bölöni István ref. tanító.

— **Gyász hírek.** Szerkesztőségünkbe beküldött gyászjelentések a következők: Paget Ilona, férjzett Széki gróf Teleki Lászlóné, a maga, leánya és férje; gróf Teleki László;

En a nagy buba vagyok, ez meg a kicsi buba, mutatott rá a kalányát még mindég nyalagató öcsésére.

De hát ezek nincsennek megkeresztelve? fordult az árvaszéki bíró — mert ő volt — a szoba egyetlen székét törölgető Sári nénihez.

— Nincsennek bizony lelkem tekintetes ur, mondta az öreg asszony, szemeit kék kockás kötényével törölgetve.

Az árvabíró erre pár „hm-hm” hangot adott, újra mezigazította pápaszemét, aztán a fiúcskához fordult, s azoknak elbeszélte, milyen szép tengeliczet látott a pap hácsinál, azt ha jók lesznek megmutatja nekik, mire a két gyermek erősen fogadkozva, hogy jók lesznek, rögtön indulás-készen állott.

A jó öreg árvabíró aztán megfogva kezüket elindult velök a tiszteletes urhoz, s a tornácában pipázgató páttert a dolog állásáról felvilágosítván, rávette, hogy azonnal keresztelje meg őket a kalapos Pengető Márton nevére.

A keresztelés a rendes módon megtörtént, bár a fiúcskáknak fellette alkalmatlan volt, mert zokon vették a fejükre öntött, s nyakukba alácsorgó szentelt vizet, és sirásra álló ajkukat csak akkor gömbölyítették mosolygásra, midőn eléjük tették a zöldre festett drót kalitban vigan ugrándozó sárga színű kanári madarat, mely felett egyhangulag megállapodtak, hogy még ilyen szép tengeliczet soha sem láttak.

Az alatt míg ezek történtek az apjuk, a Márton legény abban sántikált, hogy elment Bodonkuthy urhoz, az ügyvédhez, s egy údonatuj (kölcson kért) tíz forintost asztalára helyezve, igérve még tetejében egy új selyem kalapot, arra kívánta kapacitálni, hogy a

az elhunyt mostoha leánya: özv. Bethleni gróf Bethlen Sándorné, szül. Losorczy báró Bánffy Józefa, ennek gyermekei és unokái; továbbá ugyancsak az elhunyt testvére Paget Artur esqu. s gyermekei; sógornője: özv. Losonczy báró Bánffy Jánosné, szül. Hadadi báró Wesselényi Józefa s gyermekei; valamint számos rokonok nevében a legmélyebb fájdalommal jelenti hogy szeretett nagyatya, az illetők mostoha-atyja, dédatyja, testvére, sógora és rokona Paget János a II-od oszt. vaskorona- és a francia becsület-rend tulajdonosa, folyó évi április hó 10-én d. u. 2 órákor, életének 84-ik évében, néhány napig tartott tudógyuladás következtében bevégezte közhasznú munkás és nemes életét. Földi része f. évi ápril 12-én d. u. 1 órákor az unitárius szertartás szerint koporsója mellett tartandó ima után, Gyéresről Kolozsvárra fog szállítani a családi sírboltba leendő elhelyezés végett. Béke vele, áldás emléké! — Alólírottak szomorúan jelentik, hogy özv. Rázmán Lőrinczné Tóth Károlina élete 78-ik, özvegysege 35-ik évében végelgyengülésben f. év és hó 13-án éjjeli 11 órkor csendesben kimúlt. A sokat munkáló és szenvedett jó nő elfáradva tért meg és jutott el hazájába, hol terheit az örökélet otthonában csendesen nyughatik, lelke pedig boldog lehet, mert a hit szerint: boldogok a kik szenvednek . . . Vég isztessége f. év és hó 15-én d. u. 4 órákor egy rövid ima után léssen, mely után kiszünetelt porai örök nyugalomra fognak elhelyeztetni. Torda, 1892. április hó 14-én. Béke porainak! Unokaöcsészei és azok nejei: Tóth Olivér és neje Sigmund Gizella. Tóth Kálmán és neje Amírás Irma. Unokahugai: Tóth Nina, Varga Ferencné, Tóth Anna, Utó Lajosné.

— **Svábbogarak.** Nem svábbogarak, csak olyanok, mint a svábbogarak azok a bizonyos hordók, melyeket este már 9 órákor végig dübörögtet: ek a piaczon a sétáló közönség szemeláttára, füle hallatára és orra szaglására jó volna mégis legalább 10 óráig várakozni e hordókkal, míg az emberek letelepednek, s ajtóikat becsukják a kellemetlen vendégek elől.

— **Dalestély.** Falragaszok hirdetik a husvét másodnapi iparos-dalestélyt. Folytak a próbák szünet nélkül, nagy a lelkesedés. Csákvány Sándor karnagy, s a rendezőség vállvetve működik és minden lehetőt megtesz, hogy ez estély úgy erkölcsileg, mint vagyoniilag szépen sikerüljön. A jegyek nagy keletnek örvendenek, s miután ez zártkörű estély lesz, reméljük, hogy városunk intelligenciája is teljes számban lesz képviselve. Jegyek még folyton kaphatók Gaj-

Kiss Anna után maradt két, gyermek voltaképpen nem is az ő két fia, s következésképpen tartásukról sem köteles gondoskodni.

Az ügyvéd ki ismerte a körülményeket, azt felelte rá, hogy most nincs ideje vele beszélni, jöjjön el másnap reggel. Márton ur aztán pénzével, a tízes bankóval, meg perügyével másnapra maradt.

A prókátor este találkozott az árvabíróval a kaszinóban, megbeszéltek a dolgot, s Pengető uramat másnapra készen várta.

Meg is jelent pontosan, de mielőtt előhozakodott volna igazságával, az ügyvéd megmagyarázta neki, hogy a jelen ügyszó mindenekelőtt anyakönyvi kivonat kell, azt hozza okvetlen el a paptól.

A pap szó nélkül kiadta a keresztleveleket, s az írni, olvasni nem tudó kalapos diadalmasan állított bé vele az irodába.

Bodonkuthy aztán leültette és megmagyarázta neki, hogy miután a már megkeresztelt Marci meg Józsi a Pengető Márton nevére vannak beírva a szentegyház anyakönyvébe, hát neki (mint apának) vészett pere van, ő ezt a pert el nem vállalja, ha mindjárt soha új kalapot nem is visel, máskülönben próbáljon más ügyvédnél, pereljen, de annyit előre is mondhat, hogy a gyermektartási per költségei felemészti az oláhvárosi meg az új-tordai várban levő két darab földjét . . .

Le volt forrázva az atyafi, mert azt a két darab földjét, mit apja, nagyapja is kapált, oda nem adta volna a két szemé világaért. El bandukolt hát az árvai székhez.

Az árvabíró, a mint meglátta, feltolta szemüvegét kopasz homlokára, neki fogott a mosdatáshoz és tartott neki egy olyan beszédet, mely bátran beillett volna prédikációnak is, s mikor elvégezte, azon vette észre, hogy

zágó és Osztján, Bartha János úrak főtéri üzleteikben és Krausz Gábor ur új-tordai üzletében, este a pénztárnál. Azonban, ha valaki tévedésből meghívót nem kapott, s arra igényt tart, a nevezett üzletekben bármikor nevét följegyeztetheti, s a belépti-jegy rendelkezésére fog állani. V. E.

— **Kinevezés.** Vertán Sándor a helybeli kir. járásbírósg tehetséges joggyakornoka aljegyzővé neveztetett ki a segesvári kir. járásbírósgához.

— **A hazai spórt öröme** Vermes Lajos szabadkai torna-tanár, nemzetközi bajnok, az athletizmus egyik leghatalmasabb terjesztője, egy újabb tényvel bizonyította be, hogy Szabadka az athletika hazája. Végrehajtotta ugyanis nagy tervezetét: egy athletikai aszfalt versenypályát, mely e nemben első minálunk. Mint halljuk 50 ezer forintba került. A Szabadka melletti híres palicsi tó kies partján van ez, közepén gyönyörű épülettel, melynek homlokzatán a nevezetesebb viadorok, bajnokok nevei olvashatók aranyozott betűkkel. Minden kigondolható kényelmet nyújtó egyéb felszereléssel is el van látva, milyenhez hasonlói a nyugati nemzeteknél is nagy ritkán láthatni. Vermes e hatalmas cselekedetiért az üdvözlők nagy tömege fogja felkeresni, mit méltán meg is érdemel.

VARMEGYEI RENDELETEK.

Torda-Aranyosvármegye alispánjától.

Szám 2962—1892.

Valamennyi főszolgabíró és városi tanácsnak.

Értésemre esett, hogy az 1890. évi I. t-cz. 25. § alapján előirt természetbeni útmunka kiszolgáltatása iránti felszólítások alkalmával az előjáróságok kötelességük teljesítése helyett, nehézségeket gördítenek, s a kavics elterítés, s más útmunka teljesítésére szükséges kézi napszamokat a kellő időben ki nem szolgáltatják, ebből kifolyólag felhívom a tekintetes főszolgabíró urat — tanácsot — hogy az ezen ügyben mulasztókat esetről-esetre szigorúan büntesse meg és ezuttal utasítsa a községi előjáróságokat, hogy az előbbi törvény alapján előirt útmunkaerőt mindenkor az építészeti hivatal avagy az útbiztosok vagy megbízottaik kérésére feltétlenül s a kitűzött időben mindenkor szolgáltatassák ki.

az üres falaknak beszél; mert az a prókátor-tól előzetesen megpuhitott ember nyakába vette az Új-Tordába vezető kolozsvári utcát, s fejét mélyen alálógatva megrökönyödött ment rajta végig mindaddig, míg egyszer azon vette észre magát, hogy a Sári néni háza elé érkezett, s onnan az utca ajtóból két apró teremtszalad hozzá, át ölelik két hosszú lábászárát s könnybe lábadt szemekkel panaszolják neki, hogy édes anyjuk oly rossz, hogy már két nap óta nem ment feléjük, s midőn hazaakartak menni, onnan egy fekete szakállu hór előnges csizmadia hácsi elkergette őket, s megparancsolta, hogy oda többé ne menjenek, mert ezután már ő lakik ott.

Aztán Sári néni is elment még a reggel jókor ők pedig nagyon éhesek, mert reggeljüket ellopta kezökből Mitlátsz a kurta fülü kutya.

A kalapos kebelében erre lassanként megmozdult az a valami, a mit szívnek neveznek, a miről a tudós orvosok azt állítják, hogy nem egyéb mint egy érzéketelen husdaráb: ölébe vette a két keservesen zokogó kis fiúcskát, azt mondta nekik, ne sirjanak, mert elviszi őket az ő öreg édesanyjához . . . S úgy is tett. És azóta hiába keresnök azt az árki-korhely, fogadó czéegére Pengető Mártont, a kinek a kocsmá volt a menyországa, az valami csodálatosképpen ki lett cserélve, helyette előállott egy rendes életű szorgalmas iparos, ki napi munkájában kifáradva, minden este térdein altatja el két megenni való, csik-fürgeségű fiúcskáját.

Zenfalvy Sándor.

Itt szükségesnek tartom figyelmét arra felhívni, hogy miután az utadó 1891. évben az 1891. és 1892. évre egyszerre lett előírva, tehát a folyó évben is ugyan azon kötelezettség áll fenn, a mely a mult 1891. évre végérvényesen meg lett állapítva, s a mi a felszólamlások rendén törölve nem lett, avagy a törlési kimutatásokban felvéve nincs, az feltétlenül érvényes a folyó évre is, tehát az nem hozhat fel, hogy ez évre előírás még nincs, mivel ez a kereskedelmi minister által is helyben hagyatott, s másfelől az előjáróságok nem tehetik azon kifogást, hogy évközben azok közül, kik természetben leszolgáltatandó utadókötelezettséggel lettek megróva, habár megváltásra előlegesen nem jelentkeztek is, ezen kötelezettségüket 1 frt 50 kr lefizetése által teljesítették, mert a ki a megváltásra az összeíraskor nem jelentkezett, csak is felszengelely kieszközlése után fizetheti be a váltságdíjat, annál is inkább, mert ily engedély csak is a legkritkább esetben adható meg, mivel a természetbeni utadókötelezettség az útmunka tervezetben már előre be van osztva, s azon változtatni nem lehet.

Torda, 1892. április hó 7-én.

RÉDIGER BÉLA,
h. alispán.

Eladó egy jó karban levő kettős billiárd

a hozzátartozó golyók és dákokkal. Továbbá egy szoba berendezés, mely áll egy kasszából, különféle asztalokból, előnyös árak mellett. Előny adatik oly vevőknek, a ki a billiárdal a szoba-berendezést is megveszik.

Értekezhetni özv. Losonczy Józsefné tulajdonossal, a „Vasuthoz” czimzett vendéglőben.

Torda-Aranyosvármegye kir. tanfelügyelőjétől.

Sz. 261—1891.

tanf.

Pályázati hirdetmény.

A nagyméltóságú vallás- és közoktatásügyi m. kir. minister urnak folyó évi márczius hó 16-án 7886. sz. a. kelt magas rendeleténél fogva ezennel írásbeli zárt ajánlati pályázatot hirdetek 170 darab kétülésű és 46 darab háromülésű iskolai pad szállítására.

A padok puhafából készitendők, keményfakötésekkel. A padok magassága 0.80 cm. Szélessége 0.75 cm. a kétülésűek hossza 1.10 cm. a háromülésűeké 1.60 cm. Átadási határidő f. évi július 30-dika.

Közelebbi meghatározásokat, illetve méreteket nem adok, hanem megjegyzem, hogy a mintapad hivatalos helyiségemben bármikor megtekinthető.

A kétülésű padok megállapított ára 8 frt 15. kr, a háromülésűeké 10 frt 15 kr, a helyszínére való szállítási díjjal együtt. Az új-tordai áll. iskolához szállítandó padokért ezen díj nem számítható.

A jelzett 216 darab iskolai pad közül:

1. az új-tordai állami iskolához kétülésű	60 darab.
2. a gerendi „ „ „	40 „
3. a sz-kocsárdi „ „ háromülésű	20 „
4. a m.-ludasi „ „ kétülésű	50 „
5. az a.-szt.-mihályf. áll. isk. háromülésű	26 „ és
6. a székely-földvári „ „ kétülésű	20 „

Az ajánlatok minden iskolára nézve külön-külön egység árak szerint adandók be, s a % elengedés, vagy felemelés számokkal is kiirandó.

A beadott ajánlatok a magas ministertanács által a folyó évben megállapított szabályok szoros betartása mellett állitandók ki és nyujtandók be. Ezen szabályok hivatalos helyiségemben bármikor megtekinthetők.

A versenytárgyalás f. évi május 3-án d. e. 10 órakor hivatalos helyiségemben fog megtartatni: mikor is az irt időig beérkezett, s 5%-os bánatpénzzel ellátott ajánlatok azonnal elbirálatnak, s a vállalat a legelőnyösebb ajánlattevőnek oda fog ítéltetni.

Tordán, 1892. évi márczius hó 28-án.

Central University Library Cluj SIMÓ BÉLA,

kir. tanfelügyelő.

2-2

Elővigyázat a ZACHERLIN

vásárlásánál.

Kapható:

Kovrig János, Gajzágó Róbert, Velics J. és Bernád és Polonyi üzletében

Tordán.

1-6

Vevő: „En nem akarok nyitott rovarport,” mert én Zacherlint kértém. E speciálitást joggal dicsérik, mint a legjobb szert mindenféle rovar ellen s azért csak lepecsételt üveget veszek a „Zacherlin” névvel.